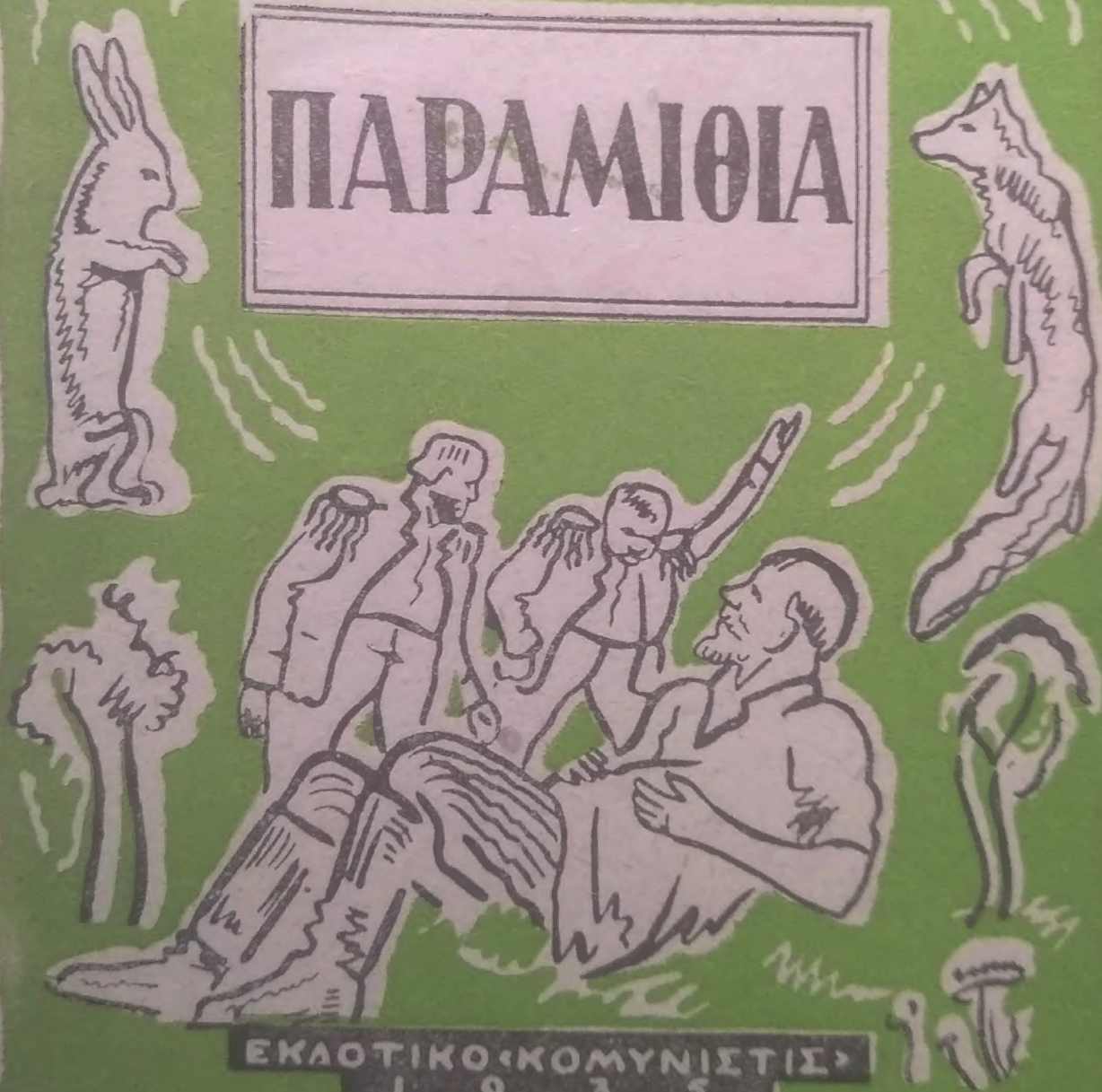

0

Μ.Ε.ΣΑΛΤΙΚΟΦ
(ΣΣΕΝΤΡΙΝ)

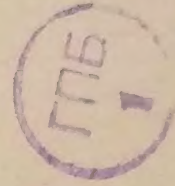
ΠΑΡΑΜΙΘΙΑ

Μ. Ε. ΣΑΛΤΙΚΟΦ (ΣΣΕΝΤΡΙΝ)

D8
865-a

ΠΑΡΑΜΙΘΙΑ

1. Το κριάρι, που δε θυμάτε
2. Ο γνωστικός λαγός
3. Ιστορία για το πώς ένας μυζζίκος έθρεψε
δύο στρατιγούς.

Μετάφρασι Γ. ΚΑΝΟΝΙΑΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ 1935

ALSHAM

ΤΟ ΚΡΙΑΡΙ ΠΥ ΔΕ ΘΙΜΑΤΕ.

Τα σπιτίσια κριάρια απο αμνι-
μόνεφτους κερυς ζόνε σκλαβομένα απ'
τον άνθρωπο· ίνε άγνοσσι ι πραγματι-
κί-τους γενάρχες.

Μπρεμ.

Αν ίτανε κάποτε τα σιμερινα κριάρια „λέφτερα“ — ι
ιστορία γι' αφτο σιοπάι. Ακόμα απ' τα παλια-παλια χρόνια
ι πατριάρχες¹ ίχανε πια στιν εκσυζία-τους ολάκερα κοπάδια
απο δαμαζμένα πρόβατα, κι αργότερα στο διάστημα όλον τον
εόνον, το κριάρι ίτανε διαδεδομένο σ' όλι τιν επιφάνια τις γης,
σαν ζόο, πυ πλάστικε, λες επίτιδες, για τις ανάνκες τυ
ανθρώπου. Κι ο άνθρωπος, με τι σιρά-τυ κι αφτος, διμιούργι
ολόκληρες ιδιέτερες ράτσες κριαριον, πυ σχεδον δεν έχυνε
τίποτε το κينو ανάμεσά-τους. Αλα μεγαλόνι για το κρέας,
άλα — για το πάχος, άλα — για τις ζεστες προβιες, άλα —
για το μπόλικο κε μαλακο μαλι.

Τα ίδια τα σπιτίσια κριάρια λιγότερο απο όλα θιμύντε,
θέδεα, το λέφτερο πρόγονό-τους. Κσέρυνε μονάχα, προς ανίκυνε
στι ράτσα εκίνι, στιν οπία τα βρίκε ι στιγμι τις γένιςίς-τους.
Ι στιγμι αφτι αποτελι τιν αφετιρία τις προσοπικίς ζοίς τον

¹ Πατριάρχης — ο αρχηγος στο γένος — ο πατέρας τυ γένους.

χριαριον. Μα κε ι στιγμα αφτι ολίγον κατ' ολίγον γίνετε θαμπι στο μιαλό-τους με τον κερο τις ενιλικίσις-τους. Έτσι, πυ πραγματικα σοφο ονομάζετε μονάχα εκίνο το κριάρι, πυ δε θιμάτε κε δεν αντιλαμβάνετε τίποτε άλλο, εκσον απ' το χόρτο, το άχερο κε το μίγμα, πυ τυ προσφέρυνε για φαγι.

Μα πíos ίνε γλιτομένος απο αμαρτίες κε διστιχίες! Κι-μίθικε κάποτε ένα κριάρι κε ίδε όνιρο. Φένετε δε θα ίδε μονάχα φαγι, γιατι κίπνικε ρινχιζμένο κε πολιν κερο ζιτύσε χάτι με τα μάτια-τυ.

Αρχικε να ανακαλι ρτι μνίμι-τυ, τί τυ ρινέδικε: μα ρκότορ-το αν θέλκς — τίποτε δεν μπορύσε να θιμιθι. Κά-πιος κάμπος απέραντος, κατάλυστος απο αριμένιο φος, κε τί-ποτε παραπάνο. Τυ έμικε μονάχα κάπια θαμπι αντίλκπι τυ άμορφυ εκίνυ αριμένιυ κάμπυ, μα ριμάδι καθοριζμένο τίποτε, ύτε χαμια ζοντανι ικόνα.

— Προβατίνα! ε, προβατίνα! Σαν τί πρόμα να ίδα ρτον ίπνο-μυ; — αρότικε τιν προβατίνα, πυ πλάγιαζε δίπλα-τυ, ι οπία, ρα γνίςια προβατίνα, δεν ίδε απο γενετικς όνιρα ποτες.

— Κιρίςυ, φαντασιάρι! — απάντικε με θιμο ι προβατί-να, — δε ρε φέρανε 'δο πέρα απο κι, απ' τι θάλαρα, για να βλέπκς όνιρα κε να μας χάνκς το νεοτερικτι!

Το κριάρι ίταν απο ράτςα, ενκλέζικο μερικνο. Ο πομέ-ρικος Ιβαν Σοζόντικς Ραρταχόφςκι πλέροσε γι' αφτο παράδες με υρα κε έτρεφε μεγάλες ελπίδες για χίνο. Μα, βέβεα, δεν το έφερε πέρα κι απ' τι θάλαρα, για να μεγαλόκι απ' αφτο έκς ι π να κριάρια, μκ για να παράγι το κριάρι αφτο για το νικοχίρι-τυ κοπάδι απο λεπτόμαλα πρόβατα.

Κε πραγματικα το κριάρι, ρτικς πρότες μέρες τυ ερχο-μύ-τυ ρτο νέο μέρος, ρίτικε τον εαφιό-τυ απ' τιν πιο καλί-τερι πλεδρα. Για τίποτε δεν ρκεφτότανε, δεν ενδιαφερότανε για τίποτε, δεν καταλάβενε ακόμα, πύ κε γιατί το φέρανε, κι απλύςτατα ζύσε κε κιλύσε τικς ιμέρες-τυ. Ορον αφορα, τί

ίνε το κριάρι κε πιά ίνε τα δικεόματα κε ι υποχρεόςις τυ, για το ζίτιμα αφτο όχι μονάχα δεν έκανε καμια προπαγάνδα, μα ότε κε υποπνισαζότανε, πος τέτια ζιτίματα μπορύνε να ανισι- χύνε τα προβατίσια κεφάλια. Ακριβος αφτο το βοιθύσε να εκπλirόνι τα καθίκοντα τυ κριαριου, τόσο εφσινίδιτα, πυ ο Ιβαν Σοζόντιτς όχι μονάχα το καμάρονε μα κε τυς γιτόνους- τυ έφερνε για να τα καμαρόνυνε κ' εκείνι: κιτάκστε!

Κε άκσαφνι το όνιρο αφτο... Σαν τί όνιρο να ίτανε, οριζμένα το κριάρι δεν μπορύνε να καταλάβι. Εσθανότανε μονάχα, πος στιν ίπαρξι-τυ έμπενε κάτι το ασινίθιστο, κά- πια ανισιχία, κάπιος καιμος. Κε το μαντρι-τυ, όπος φένετε, ίτανε το ίδιο, κε ι τροφί-τυ ι ίδια, το ίδιο ίτανε κε το κοπάδι τον προβάτον, πυ τυ αναθέσανε να τελιοπιίσι, κε όμος ςάμπος να μιν τυ έμελε κανένα απ' αφτα. Πλανιέτε το κριάρι στο μαντρι ςα ςαστιζμένο κι όλο κε θελάζι...

— Τί νάνε αφτο πυ ίδα στον ίπνο·μου; Εκσιγίστε-μου τί ίν' αφτο πυ ίδα;

Μα τα πρόβχτα δεν εκφράζανε ότε τιν παραμικρι ςιμπά- θια ςτις ανισιχίες-τυ κι ακόμα, όχι χωρις χερεκαχία, το ονο- μάζανε κε έκσιπνο.

Απ' τον κερο, πυ άρχισε το κριάρι να βλέπι ονίρατα, τα πρόβχτα θιμύντανε με πόνο το απλοικο κι απο ςινιθι- ζμένι ςάτσα κριάρι, το οπίο νορίτερα απ' το νέο κριάρι τέ- σερα χρόνια κατα ςιρα έπεζε μ' εκείνα, μα στο τέλος, για τιν ιπιρεσία τόσον χρόνον κςεχορίστηκε για το μαγειριο κ' εκι χάθηκε χωρις κανις να κςέρι πύ (ίδανε μονάχα, πος απ' το μαγειριο το φέρανε μέσα ς' ένα πιάτο στο ςπίτι τυ αφεντικυ). Εκίνο ίτανε πραγματικο εκδυλεφτικο κριάρι! Ποτές-τυ δεν ίδε κανένα όνιρο, δεν εσθάνθηκε καμια ανισιχία, κε έκανε τιν εργασία-τυ ςίμφονα με τιν πλέρια ορθοφροσίνι τυ καταστατικυ τον κριαριον — κε τίποτε παραπάνο δε ζιτόσε να μάθι. Κε

μολατάφτα, τον παλιο κε πεπιραμένο εκίνον ιπιρέτι, απολί-
σανε κε στο μέρος-του κσεχορίσανε κάπιον αργόςχολο, ονιρο-
πόλο, πυ απ' το προι ος το θράδι, δεν κσέρι κανένας, γιατί
βελάζι, εκι πυ ι προβατίνες αφτες γιρίζουνε στίρες!

— Δεν μας τελιοπίι καθόλυ ο βλάχας αφτος! — παραπο-
νιόνταν ι προβατίνες στο βοσκο το Νικίτα — τί να κάνουμε
για να μι φέρουμε εφθίνες απέναντι στον Ιβαν Σοζόντις γι'
αφτον το βλάχα; — Ισιχάστε, καλες! — τος έδινε ελπίδες ο Νικί-
τας — άβριο θα τον κυρέψουμε κε ίστερα θα το δίρουμε με
τιν τρυκνίδα έτσι, πυ θα γίνι μετάκσι!

Μα ι ιπολογίζμι τυ Νικίτα δεν επαλίθεψαν. Κυρέψανε
το κριάρι, το δίρανε, μα τιν ίδια εκίνι νιχτια κσαναίδε όνιρο.

Απο τότε δεν το αφίνανε τα όνιρα. Δεν προκάνι να
λιγίσι το πόδι κε νά, ι νίστα το παραμονέδι, χορις να πάρι
ιπ' όψιν, αν ίνε όκσο μέρα ίτε νίχτα.

Κε μόλις σφαλνάι τα μάτια, σάμπος ολότελα μεταμορ-
φόνετε, κε το πρόσποτό τυ σάμπος γίνετε όχι κριαρίσιο, μα
σοβαρο, αφστιρο, σαν τυ παλιω εκίνω κε αγαθω μυζίκω, πυ
καταγότανε απ' αφτος, πυ στα παλια χρόνια «κιπυργος» τος
ονομάζανε.

Μα, όσο κι αν προσπαθύσε να φέρι ετι μνίμι-του το
όνιρο, πυ προ' ολίγω ίδε, ι προσπάθιές-του όπος κε πριν πιγέ-
νανε τυ κάχυ.

Θιμότανε, πως στον ίπνο-του περνύσαν απο μπροστά-του
ζοντανι τίπι κε μάλιστα ολάκερες ικόνες, ι επιθεόρισι τον
οπίον τον έκανε να ενθυσιάζετε, μα μόλις κσιπνύσε — κε ι
τίπι, γε ι ικόνες φέβγανε, άγνωστο πύ, κε έμνιςκε κσανα κρι-
άρι τις σιρας. (Όλι ι διαφορα ένχιτο μονάχα σ' αφτο, πυ πριν
παλικαρίσια πίγενε για τις κριαρίσιες-του ιποθέσις, κε τόρα περ-
πατύσε παραζαλιζμένο, κάτι ζιτύσε, μα τί ακριβος, κε το
ίδιο δεν μπορύσε να εκσιγίσι... Εςθάνετε, πως ι καρδιά-του
βρίσχετε μέσα σε φλόγες, μτ δεν κσέρι για πια ετία άναψαν

ι φλόγες αφτες στην καρδιά-του. Νιόθι θαμπα, πως ο κόσμος δεν τελιόνι στους τίχους τις μάντρας, πως πίσο απ' τους τίχους αφτους κσανίγοντε χαρμόσινες προοπτικές¹, μα δεν μπορι μίτε να σιμιόσι τα γνωρίζματα τον προοπτικον αφτον· προεσθάνετε φος, έχτασι, λεφτερια, μα δεν μπορι να δόσι απάντισι στην ερότισι: τί ίνε φος, έχτασι, λεφτερια...

Όσο πιο σιχνα τυ παρυσιάζονταν τα όνιρα, τόσο πιο περισότερο μεγάλονε ι σίνχισι τυ κριαριου. Κε απο πυθενα δεν έβρισκε σιμπάθια, μίτε απάντισι. Φοβιζμένες ι προβατίνες στριμόχνονταν ι μια κοντα στην άλι μόλις πλίσιάζε. Ο βοσκος ο Νικίτας αν κε όπος φένετε, κάτι ίκσερε, μα επίμονα σιοπύζε. Ιτανε γνωστικός μυζζίκος, πυ λεπτομερέστατα ίκσερε τις κριαρίσιες δουλιες κι αναγνόριζε για τα κριάρια μια μονάχα ιποχρέοσι:

— Μια κε γενίθικες στο κινονικο στρόμα τον κριαριον— έλεγε με αξιοπρέπια, — σ' αφτο, πάι να πι, κε πρέπει να ζις!

Μα ακριβος τιν ιποχρέοσι αφτι δεν μπορύζε να εκπλιρόνι το κριάρι. Ακριβος „το κινονικο στρόμα“ ίτανε εχίνο, πυ το βασάνιζε, όχι γιατι ζύζε άσχιμα, μα γιατι απ' τον κερο, πυ άρχισε να βλέπι ονίρατα, παντοτινα εσθανότανε κάπιο άλλο „κινονικο στρόμα“.

Δεν ίτανε σε θέσι να αναπαραστένι τα ονίρατά-του, μ' όλι τιν ασάφια τυ εσωτερικού-του φόβου, πυ ανίπριονε τιν ίπαρξι-του, δεν μπορύζε να τα θγάλι περα μαζί-του.

Μολατάφτα, με τον κερο ι σινκλονιζμί-του αρχίσανε να ισιχάζον, κε το ίδιο το κριάρι σάμπος να καταπραίνετε. Μα ι καθισίχασι αφτι δεν ίταν αποτελέσμα νιφάλιας απόφασις νάμπι στην προτινί-του κριαρίσια τροχια, μα, τυναντίον, μαρτι-

¹ Προοπτικι — μελόμενι δυνατότητα.

ρῶσε για τι γενικὴ ἐκσασθένεισι το κριαρίσι οργανίζου. Γι' αὐτο
κε καμια οφέλεια δεν ἴταν απ' αὐτίν.

Το κριάρι — ὅπως φένετε, με προκατιλιμένο σκοπο —
κιμότανε απ' το προίος το θράδι, σάμπως να ζιτῶσε να κα-
ταχτίσι στον ἵπνο-το τα γλῆκα ἐκίνα σινεσθίματα, που το αρ-
νιότανε ἡ πραγματικότητα...

Ταφτόχρονα κάθε μέρα ὅλο κε περισσότερο μαρενότανε
κι ἀδινατῶσε κε, τελεφτέα κατάντιζε σε τόσο βαθμο ἀδινατο,
που τα τρελα πρόδατα, βλέποντάς-το, αρχίζανε να φταρνί-
ζοντε κε χοροιδεφτικά να μυρμουρίζουν αναμετακσί-τους. Κε ὅσο
πιο πολὺ το κριέβε ἡ ἀνεκσίγιτι ἀρόστια, τόσο πιο γνωστικο κε
πιο φρόνιμο γινότανε το πρόσπο-το. Ἡ βροκι, ὅλι-τους, το
λιπόνταν. Ὀλι κέρανε, πως ἴνε τίμιω κε καλο κριάρι, κε αν
δε δικεολογῶσε τις ἐλπίδες το νικοκίρι, αὐτο ἴτανε ὄχι απο
δικό-το φτέκσιμο, μα μόνο κε μόνο, γιατι το βρίκε κάπια
μεγάλι διστιχίχ, που καθόλυ δεν ἴτανε χαρακτηριστικὴ για τα
κριαρία, μα που στον ἴδιο κερὸ ἴτανε, — ὅπως μαντέβανε
πολι — μεγάλι τιμὴ για το κριάρι.

Ὁ ἴδιος ο Ἰβαν Σοζόντις με σιμπόνια φερνότανε στα
βάσανα το κριαριου. Ὀχι μιὰ φορα, ο βροκος ο Νικίτας πρό-
τινε, πως ἡ καλίτερι λίσσι εἰν ἐνιγματὸδὶκι αὐτὶ ἰπόθεσι ἴνε
το μαχέρι, μα ο Ραστακόφσκι ἐπίμονα ἀπέκρυσ τιν πρότα-
σι αὐτὶ.

— Χαθίκανε τα χρίματά-μου, — ἔλεγε, — μα δεν τα
έδωσα ἐγὼ, για το πετσί-το. Ἀς πᾶι να πεθάνι θάνατο φυσικο!

Κε νά ἡ ποθιτι στιγμή τις διαφότησις ἔφτασε. Πάνο απ'
τους κάμπους μαρμάριζε κατάλυστι απ' το φος το φευχαριου
νίχτα το Ἰύνι· ἰσιχία ἀκσίπνιτι ἀνκάλιαζε τα γίρο· ὄχι μονά-
χα ἡ ἀνθρωπὶ κριφτίκανε, μα κε ὅλι ἡ φύσι πάγοσε, λες, ἀσά-
λεφτι μέσα σε κάπια μαγικὴ νέκρα.

Ὀλι κιμόντανε εἰς εἰς τὸν κριαριον. Τα πρόδατα γέρ-
νοντας τα κεφάλια κιμόνταν διπλά εἰς φράχτες. Το κριάρι

χιτώνταν μονάχο-του στο μέσο τις στάνες. Άκσαφνα γρίγορα
κε τρομαγμένα πίδισε. Ήσιαξε τα πόδια, τέντωσε το λεμο,
είκοσε προς τα πάνω το κεφάλι κε τρόμαξε σίνχορμο. Στάθι-
κε κάμποσα λεφτα σε τέτια κατάστασι αναμονις, σάμπως αφυν-
κραζόμενο κε χιτώντας χάτι, κε ίστερα κρέσπασε απ' τα στί-
θια του θινάτο, σινκλονιστικο θέλαζμα...

Τα πρόβατα, όταν ακούσανε τις τρομαχτικες αφτες φο-
νες, φοβιζμένα πίδισαν απ' τις θέσις-τους κε τραβιχτίκανε στην
πάντα. Ο φίλακας σκίλος κείπινε κ' εχίνος κε με γαβγίζμα-
τα προσπάθικε να φέρι την τάκσι στο σινχιζμένο κοπάδι. Μα
το κριάρι δεν εδινε πια προσοχι στην ανακατοσύρα, πυ έγινε,
ολόταλα αφιερόθικε στι διαφότισι.

Μπροστα στι θολομένι-του ματια ολοκάθαρ κσεδιπλινό-
τανε το γλικο μιστίριο τον ονίρον του...

Μια στιγμι κχόμα — κε σάλεψε για τελεφτέα φορα.
Ίστερα τα πόδια-του μονάχα-τους λιγίσανε χάτο απ' το κορμί-
του κε κοριάστινε νεκρο πάνω στι γι.

Ο Ιβαν Σοζόντιτς λιπήθικε πολι για το θάνατό-του.

— Κε πιά να ίνε ι ετία; — παραπονιότανε φοναχτα: —
ίταν κριάρι όπως πρέπι, κε άκσαφνα σαν κάπιος να το έκα-
νε μάγια... Νικιτα! πενήντα χρόνια τόρα εσι χάνις το βοσχο,
όστε πρέπι να κέρρις την τρελι αφτι ράτσα: πες, απο πό τυ
ίρθε μια τέτια σιμφορα;

— Ίσος θα ίδε «λέφτερο κριάρι» στον ίπνο-του, —
απάντικε ο Νικίτας, — πως το ίδε στον ίπνο-του το ίδε, μα
δεν μπόρεσε να αντιλιφθι το πραγματικο φέρσιμό τυ. Να γι'
αφτο στην αρχι μελανχολόσε, κε με τον κερο κσόφικε. Ολο
το ίδιο, όπως γίνετε κε με τον αδελφό-μας...

Μα ο Ιβαν Σοζόντιτς αρνήθικε απ' τις παρχάτο εκσι-
γίσις.

— Αφτο να μας γίνι μάθιμα! — κένεσε το Νικίτα, —
αλλυ απ' το κριάρι αφτο. Ίσος, μπόρöse να θγι κε κανέναν

τράγος, μα στο μέρος-μας τέτιος ίνε ο νόμος: μια κε κε
κριάρι, μίνε λιπον κριάρι χωρίς άλλα σχέδια. Κε για το νικο-
κίρι-συ θάνε καλο, κε για ζένα θάνε καλο, κε για το κρά-
τος εφχάριστο. Κε όλα θα τᾶχis μπόλικα: κε το χορτάρι κε
το φαγι. Κε τα πρόβατα θα συ φέρνοντε χαιδεφτικα... Ετσι
δεν ίνε Νικίτα;

— Πολι ροστα, Ιβαν Σοζόντιτς! — αποκρίθηκε ο Νικίτας.

Ο ΓΝΟΣΤΙΚΟΣ ΛΑΓΟΣ.

Αν κε σινιθιζμένος λαγος ήταν εκίνος, μα ίτανε γνωστικός. Κε έτσι ροστα έχρινε, πυ κε με το γάδαρο μπορὺσε να τα θγάξι πέρα. Κρίθετε κάτω απ' το θάμνο, για να μι φέ-νετε, κι ο ίδιος κυθεντιάξι με τον εαφτό-το.

— Σε κάθε, — λέγι, — θεριο, δικί-το ζίσι δόθηκε. Στο λίκo — λικίσια, στο λιοντάρι — λιονταρίσια, στο λαγο — λα-γυδίσια. Ισε ικανοποιημένος ίτε όχι απ' τι ζίσι-συ, κανένας δε σε ροτάι· ζίσε, κι άλλο τίποτε.

— Μας τρόνε, μας τρόνε, κ' εμεις ι λαγι κάθε χρόνο κε περισσότερο πολλαπλασιαζόμαστε. Πάι να πι, με σταβρομέ-να χέρια δεν καθόμαστε. Κε το καλοχέρι κε το χιμόνα, αν ρίक्स μια ματια στον κάμπο, θα δισ πως ι λαγι πιδὺνε κατα μάχος κε κατα πλάτος. Μαζεθόμαστε στους λαχανόκιπους ίτε στα χοράφια τις βρόμης, ίτε εγκαταστενóμαστε δίπλα στις νέες μιλίες κε τότε δε ά-χιμα τα έχι απ' τον αδελφό-μας ο μυζι-κος. Κε για μας τος λαγος πρέπει νάχισ τα μάτια τέττα.

Κλεθεγίριζε μας στο μιχλό-το δίχος τέλος τις φρόνι-μας εκέπαις-το ο λαγος· τις έγερνε έτσι, τις έγερνε ολιος — κε όλα θγένανε σε καλο.

Καθότανε μια φορα με τέτιο τρόπο κάτω απο θάμνο κε το κατέβηκε ι ιδέα να δίξει στι λάγωνα τις γνωστικέ· το εκέπαις. Σιχόθηκε πάνω στα πισινά-το πόδια, τέντοσε τ' αφτά

κίχ-το, με τα μπροστινά τα ποδαράκια-το άρχισε να κάνει διάφορες φιγούρες — πεχνίδια και με τι γλώσσα-το, να πετάει μια-μια τις λέξεις σε ρεδίθια.

— Οχι, — λέγει: — εμείς ο λαγός μπορούμε να ζήσουμε, και πολύ καλά μάλιστα. Και γάμος κάνουμε, και χορούς διαφθίνουμε, και μπέρα στις δεσποτικές γιορτές πρίνουμε. Βάζουμε φίλακες σε απόστασι δέκα βέρστια και δός-το τις φωνές. Μας ακούει ο λίκος και τρέχει: „πὸς τραγύδις;...“ Μα, εδο, φυσικά ὁποιος ὅπου πρόκανε! Πρόκανες να διαφίγεις — πρίζε σε ἄλλο μέρος τὴν μπέρα-σου· δεν πρόκανες — θα σε φάγει ο λίκος, θα σε δόσει να πικς! Και τίποτε να κάνεις δεν μπορείς. Λάγενα! λέγο τὴν αλήθεια.

— Αν δε λες ψέματα, τὴν αλήθεια λες, — ἀπάντικε ο λάγενα, για τὴν οπία ο λαγός αὐτός ἴταν ο δέκατος πια σιζιγός· ὅλοι ο προτινί-τις ενια βρίκανε ἄδοκσο θάνατο μπροστα στα μάτια-τις.

— Πρόστιχος λαός αὐτὸς ο λίκος — αὐτὸς ἴνε αλήθεια, που δεν πρέπει να τὴν κρίψουμε. Ολο και για καχυργίματα σκέφτοντε! — κσακολύθηκε ο λαγός. — Πόσες φορές το ἴπα, και στις εφμερίδες τῶγραπςα: Κίρι λίκος! ἀντὶς να κομπιάζετε διαμίας το λαγός, καλύτερα να τὸ γδάρετε μονάχα το δέρμα — γιατί τότε, ἴστερα ἀπο λίγο κερὸ θα σας δόσει νέος! Ο λαγός, ας παῖ νᾶνε και πολιτόκος, μα, αν σήμερα σφάκεις ολόκληρο κοπάδι, και ἄβριο ἄλλο, κίτα τότε πὸς ο ακσία-το στὴν αγορά θ' ανεβὶ ἀπο ἴκοςι σε πενίντα καπίκια! Μα, αν πῆγαν ὅλα με τὴν ἀράδα-τους: κίρι λαγός, — αν λέγανε λογο χάριν, — δεν ἴνε δυνατὸν να προσφέρετε σήμερα στο τραπέζι τὸν λίκον τόσες δεκάδες δέρματα; — Εὐχαρίστος, κίρι λίκος! Ε, πρῶστε! διόκει τὸς ἀκόλυθος! — Και ἔτσι θα πῆγαν ὅλα σύμφωνα με τὸ νόμο, ὅπως τεριάζει. Και ο λίκος, και ο λαγός — θα ζόσαν ὅλοι με τὴν ἐλπίδα. Κ' εμείς, κ' εἰς, και ἀπ' τι μια μαρία και ἀπ' τὴν ἄλι... Αχ, κίρι, κίρι!

Ἐλεγε, ἔλεγε ο λαγός, και μόλις τελίωσε ολόκληρα ο ἔχθε-

σί-τυ, όταν κσάρνυ άκυσε, προς όχι πολι μακρια, πάνο στο χόρτο, κάτι θροίζι. Κιτάζι, ι λάγενά-τυ προ πολυ τόκοψε λάσπει, κε ι αλεπου — ι κυσκυζου, πλάγια πάνο στην κιλια, ζέρνετε στο μέρος-τυ, λες επιμάζετε να πέζι με λαγυδάκι.

— Πόσο έκσιπνος λαγος ίσε! — πρότι άρχισε την ομιλία ι αλεπου, — έτσι νόστιμα τα λες, πυ ήθελα, ήθελα εόνια να σ' ακούο!

Γνωστικός ήταν ο λαγος, μα στην αρχι τάχασε. Στέχετε πάνο στα πισινά-τυ, σαν απολιθομένος, μια λοκσοκιτάζι στα πλάγια, πò να το στρίψει, ίτε σκέφτετε: νά, πυ ήρθε ι όρα νιφάλια να κιτάζο την κατάρτασί-μυ.

— Πιναζμένι ίσε, θιύλα; — ίπε, προσπαθόντας όσο μπο-ρύσε λιγότερο να διλιάζι.

— Τί λες! ο θεος μαζί-συ! ίμε παραχορτάτι! Ισος αρ-γότερα, μα τόρα, θεος φιλάκσι! Για-συ, λαγυδάκι! Γιχ-συ!

Κάθισε ι αλεπου έτσι, όπος κάθιντε τα σκιλια, κε προ-σκάλεσε το λαγο να καθίσι κ' εκίνος. Δίπλωσε κ' εκίνος τα ποδαράκια-τυ. Κάθισε ο καλόκαρδος κε μόνος-τυ όλο τον κερο σιλογίζετε: „Όπος περίμενα, έτσι κε θγίκε. Σε κάθε θειριο δό-θηκε δικί-τυ ζίσι: στο λεοντάρι — λεονταρίσια· στην αλεπου — αλεπουδίσια· στο λαγο — λαγυδίσια. Νά λιπον, τράβικέ-τιν τόρα τι λαγυδίσια-συ ζοι!“

Κε ι αλεπου, με ακρίβια διαβάζι τις ενδόμιχές-τυ σκέψεις, κάθιντε, πυ λες, κε επενάι το λαγυδάκι.

— Κι απο πò μας όρισε;

— Προ ολίγυ, θιύλα, απ' τις χόρες τις μακρινες, σαν καπσαλιζμένος κατραχίλισα εδο. Ζύσα στον τόπο-μυ, πολι καλα μπορι να πι κανένας. Κε ικογένια ίχα, κε νικοκιρ-ο, κε τα παρόρια. Όλο το χιμόνα περάσαμε τραγυδόντας κοντα στο σκυπιδαριο τυ πομέσσικυ· την ιμέρα κιμόμαστε, κε τι νίχτα κερπλυδιζουμε τα σφειδάμνια κε τις μιλιε:. Πλσιιάζι πια ι άνι-κει κε επιμαζόμαστε στο δάτος για εκσοχι, οπόταν νά-συ στο σκυπι-

δαριο κσεφίτροσε ο λίκος. Τί θερια; με πιά όπει! με πιανυ άδια...
Εγω, πυ λες, τ' ομολογο, έφίγα, κε ι λάγενα με τα λα-
γυδάκια...

— Άκουσα γι' αφτο. Ο λίκος, πυ τον έχο κυμπάρο, νά
τί μου διγίθικε. «Κατ' αφτας, λέγι, ολόκληρι λαγοφολια αφά-
νισο, μα ο λαγος έφίγε, πός να κάνουμε, κυμπάρα, κε να
τανε θρύμε;» Α, εσι λιπον θα ίσε εκίνος ο λαγος. Κίτα, τιν
καιμένι τι γινεχύλα-συ!

— Δε θ μάμε πια. Βλέπο, πως πρέπι να φίγο—κε θρόμο.
Ετρεκσα χαμπόσο, έλέπο — χάθιτε μια λάγενα — χίρα: έλα,
να ζίσαμε μαζί! Κι αρχίσαμε να ζύμε. Ζίσαμε μαζί, δεν μπορο
να παραπονεθο, χαλα, κε τόρα, νά εκίνι έφίγε κε έμينا εγο.

— Αχ, καχορίζικε, καχώμιρε! Εμπρος λιπον, όρισε προ-
θεζμία κε θα τι βρύμε.

Ι αλεпу χαζμουρίθικε, δάνκαζε λαφρα το λαγο απ' τι
γάμπα (εκίνος, εστόσο, χαμόθικε, πος δεν πρόσεκε), σοριά-
στηκε στο πλάγι, έγίρε το κεφάλι κε μισόκλιζε τα μάτια.

— Βλέπ'ς ο ήλιος κεί, — τεμπέλικα μυρμούριζε: — λες
κε εστι δουλια βρίσκετε! Ετσι, ας χιμιθο λίγο κε εσι ε' αφτο το
διάστημα χάτσε πιο κοντα κε νανύρικέ-με.

Ετσι κε χάνανε. Ι αλεпу έκλιζε τα μάτια, κι ο λαγος
κάθισε με τέτιο λογαριαζμο, πυ ι αλεпу σε κάθε στιγμι μπο-
ρüse να τον ανχίξει με τι μύρι-τις, κε άρχισε να λέγι
παραμίθια.

— Εγω, θιύλα-μυ, απετιτικος δεν ίμε, — έλεγε: — για
κάθε ζοι ίμε είμφονος. Δεν ίνε ότε τρία χρόνια, πυ ζο στον
κόζμο, κε όμος ίμυνα σχεδον ετι μισι τι Ροσία. Μόλις σε
κάπιο μέρος βολέβεσε κε νά, ίτε λίκος, ίτε κυχυδάκια, ίτε
κινγι σε περιτριγίρίζουε. Τρέχα, σπάσε το κεφάλι, βολέπκυ
εκ νέυ πίσο απ' τις απόμακρες γέες. Μα γι' αφτο δεν παρα-
πονιέμα, γιατι καταλαβένο, πος τέτια ίνε ι ζοι τον λαγον.
Κε αν κάποτε δεν το καταλαβένο, τρέχο όμος κε πάλι κε

χωρίς να το καταλάβει. Έτσι απaráλαχτα, όπως ι μυζίκι στα μέρι-μας. Ετιμάζετε ο μυζικός να πλαγιάζι κε νά, κά-το απ' το παράθυρό του — τυχ τυχ! Εμπρος, μπάρμπα Μι-χέι, με τ' αράκσι! Στην αβλι μπόρα, παχονια, το αλογάκι του μόλις αναπνέι, κ' εκίνος γεμίζι πάνο στο αράκσι τους στρατι-ότες κε ίκοσι θέρετια ακολουθαί πεζος το αράκσι. Ιστερα απο ένα μερονίχτι, νά-συ πάλι γίρισε σπίτι, έφερε στα παιδιά-του μελόπιτες, στι γινέκα του — μαντιλα του κεφαλιου, σ' όλους γε-νιχα — δάκρια. Ρότιζέ-τον, τί σιμένι αφτο; — Θα συ απαντίσι: σιμένι μυζζίκι ζοι. Έτσι κ' ειμις ι λαγι. Ζόμε, πυ λες. Τα χέρια δε σταβρόνουμε. Πάντα ίμαστε έτιμι... Σοστα λέγο, θυόλα;

Ι αλεπου, αντι απάντισι, γάβγικε ίσιχα, λες κε μέσα στον ίπνο-τις: ο λαγος τιν κίτακε λοκσα: δεν κιμάτε άραγε ι θυόλα; Δεν μπορο με θειδεότιτα να πο, αν του πέρασε στο νο, να το στρίψει, αν κάτι ίθελε σιμβι, μα πολι πιθανον να ιπάρχι κε τέτιυ ίδου πολιτικι στο πρόγραμμα τον λαγον. Μα, αν κε ι αλεπου όχι μονάχα έκλισε τα μάτια, μα έπεσε κε πάνο στι ράχι κι ακόμα τα πόδια άπλωσε ι δόλια, ο λαγος όμος προεσθάνθηκε, προς καμοδιά του πέζι ι παμπόνιρι.

— Θα συ διγιθο, — καακολύθισε — προς ο θίος-μου ζύσε στιν ιπιρεσία κάπιυ στρατιότι. Τον έπιασε ο στρατιότις μιχρόλι ακόμα κε το σινίθισε σ' όλι τι στρατιοτικι ζοι.

Να πιροβολάι απ' το ντυφέκι, να θιματίζι, να προσκαλι τιν αβγι με το τίμπανο — σ' όλα ο θίος-μου πρότοι. Τίχενε να πάνε ι διό-τους στιν αγορα, να δόζυνε παραστάσις, κ' εκι τους δίνανε, για τ'όνομα του θεου, άλος αβγο, άλος καπίκι, άλος καμάτι πσομι. Έτσι, πυ λες, ο στρατιότις εκίνος διγότανε στο θίο-μου τι ζοί-του: «Ζύσα, — έλεγε, — σπίτι χοντα στους γονιός-μου, κε με έστισε ο πατέρας-μου το χιμόνα να διορθόσο τι εάνια. Τι διορθόνο, τραγύδια τραγυδο, καπνίζο τιν πιπα-μου, όταν καάφνω ο δεκανέας στιν αβλι: — εμπρος, Σιμεον, στο διμαρχίο, σε ζιτύνε για στρατιότι. — Έτσι, όπος ίμουνα, έτσι

κε πίγα, καλά πυ πρόχανα να κρίψω τιν πίπα στο παντελό-
νι-μου. Πίγα για ίκοσι χρόνια· ίκοσι χρόνια ιπόφερα τα βί-
σανα τις στρατιοτικis ζois¹. Κε ίστερα απο ίκοσι χρόνια γριζο
στον τόπο-μου — ότε παζάλι, ότε αβλι, τίποτε!».. Νά, λιπον —
πρόςθεσε σιλογιζμένα ο λαγος: — τί λογis ίνε ι μυζζίκια
ζοι! Τόρα ίνε μυζζίκος, ίστερα απο λίγο στρατιότις, κε το έια
κε το αλο ζισι ονομάζετε. Το ίδιο κε μαζι μ' εμας, τος
λαγος...

— Μίπος κε σας, σας πέρνυνε στρατιότες; — αρότικε
ι αλεπου, ζάμπος τότε να κσίπνισε.

— Οχι, εμας μας τρόνε — απάντικε ο λαγος, χάνοντας;
ζο ίτανε δινατο τον έφθιμο.

— Κ' εγο έτσι σκέφτυμε, γιατι τί στρατιότες μπορικε
να ίστε ειςι! Κε το θίο-ζυ, φένετε, στα τελεφτέα θα τον
έφαγε ο στρατιότις;

— Οχι, ο στρατιότις πέθανε, κι ο θίος-μου τότε έφιγε.
Ιρθε σπίτι, κε λαγυδί:ιες δυλιες να κάνι δεν μπορούσε, κρεσι-
νίτικε. Κε ι θία δε σιμφονύσε να τονε θρέψει δορεαν. Νά λι-
πον, σκέφτικε εκίνος μια φορα: «θα πάγο στο χοριο, στιν
αγορα, να παραστίσο κομοδιές». Μα μόλις άρχικε να πέζι
στο τίμπανο «τον καλπαζμο τυ ιπικυ», τα σκιλια τον κάνανε
κομάτια.

— Κε τυ άκσιζε: γιατί ανισίχικε το πλίθος; Κε το
κάτο-κάτο ο θίος-ζυ κι απο πριν ίκσερε, πος κάποτε θα τον
φάνε. Αν όχι τα σκιλια, ο λίκος, αν όχι ο λίκος, ι αλεπου.
Απόφασι για όλυς-ζας ίνε μια. Καλα, μα για πές-μου τóρα
τί λογis ίνε ι αλεπούδες στα μέρι σας; Δόλιες, ει;

— Στα μέρι μας, για να πο τιν αλιθια, ι αλεπούδες
ίνε πολι δόλιες. Εγο, ο ίδιος δεν αντάμο:α απο χοντα αλεπου,

¹ Ο λαγος, όπος φένετε, ομιλι για πολι παλια χρόνια, οπóταν ι στρατιο-
τικι θιτία βαστύσε όχι λιγότερο απο 20 χρόνια κε όταν τος ισοσίλχτας τος θά-
νανε με χεροπέδες, επιδι φεδόνταν μίπος φίγον απ' το δρομο.

μα ίθα, προς μια φορά, κοντα στα μάτια-μου ένας κινιγος έπιασε αλεπου. Κε, να τ' ομολογίσο...

Ο λαγος ήθελε να πι „χάρικα“, μα κατάλαβε το λάθος πυ ήα έκανε κε φριβιθηκε· μα ι αλεπου μάντεψε τι σκέψι-το.

— Αχ, εμόχαρε εσί! — τον μέμφθηκε ι αλεπου κε έτσι δινατα το δάνκασε το πλεθρο, πυ απ' τιν πλιγι έτρεχε το έμα.

— Οι! — φόνακε ο λαγος απ' τον πόνο, μα διαμιας θαστάχτικε κε παλικαρίσια τα μπάλωσε: — Αφτα, εκσοχότατι, αφορύνε τις εκι αλεπούδες, για τις εδο αλεπούδες λένε, προς ίνε καλες.

— Ετσι ε;

— Αλίθια. Τιν περαζμένι χρονια σ' εμας κάπιο ορφανο λαγυδάκι έμινε στο δάσος, κε μια αλεπου το πήρε κε το μεγάλωσε μαζι με τα πεδιά-τις.

— Το μεγάλωσε, παι να πι, κε τ' αφίκε. Πύ ίνε, λιπον τόρα, αφτο το ορφανό-τας;

— Πιός κςέρι, πύ ίνε τόρα... Φένετε θα χάθικε. Λένε άρχικε να γιρίζι εδο κ' εκι, να κλέβι, κε στα τελεφτέα κσε-λόγιασε κάπια νέα αλεπου. Κε γι' αφτο ι γρια αλεπου το έφαγε.

— Εγο το έφαγα· εγο ίμε ακριβος εκίιι ι αλεπου, για τιν οπία άκυρες. Μα, δεν το έφαγα εγο γι' αφτο πυ γιρίζε εδο κ' εκι κε διεφθάρικε, μα γιατι ορίμασε πια.

Ι αλεπου σε μια στιγμι έπεσε σε σιλογι κε έτρικσε τα δόντια, πιάνοντας πσίλο. Ιστερα, χορις να διαστι, σικόθικε, τινάχτικε κε όλος διόλυ ίρεμα αρότικε το λαγο:

— Κε τορα πός νομίζις, πιόνα θα φάγο;

Γνωστικος ήταν ο λαγος, μα δεν το κατάλαβε. Ιτε, κα-λίτερη, πέρασε απ' το νό-το ι σκέψι: „νά λιπον, αρχίζι πια ι λαγυδίσια ζίζι!“ — μα δεν ήθελε να πεθάνι κε μίτε ήθελε

ο ίδιος μότος-του να ομολογίσει τι σκέπτι αφτί.

— Δεν ξέρο, — απάντιζε.

Μα, κι απ' το πρόσωπο κι απ' τι φωνί-του φερότανε σα-φίστατα, πως έλαγε πρέματα, πως ι αλεπου δε θίμοζε στα κυτάρ.

— Νά, λικον, τί πρέφτι; ίσε! — ίπε. — Για σένα κε τι δε μυ λέγανε, κε όμως φένετε πως κε ει ίσε πάρα πολι συνθιζμένο, εφτελειστατο λαγυδάκι! Θα σε φάγο! εσένα, κίριε, εμένα!

Ι αλεπου τινάχτικε προς τα πίσω κε χαμόθικε πός νά, νά θα πεταχτι πάνω στο λαγο κε θα τονε φάγι. Μα εφτις ίστιρα απ' αφτο κόθικε, κάμπος τίποτε να μι έγινε, κε άρχικε να κείνι με το πικινο πόδι τ' αφτί-τις.

— Μα, ίσος, κε να με σιχορέσι; — με μισι φωνι πρέπνε έιλα ο λαγος.

— Μια όρα αργα ίτε γρήγορα το ίδιο χάνι! — με πιο παρισότερο θυμο ίπε ι αλεπου. — Ηύ τάχυσεσ εσι, πως σιχο-ρουνε ι αλεπόδες κε ι λαγι πέρανε σιχόρεσι; Μίπος γι' αφτο εις μαζι-ου, ε, ελάνα, ζόμε κάτω απ' τον ίδιο υρανο, για να πέρωμε με τι σιχόρεσι... ε;

— Μα, θούλα, τέτια παραδιδματα ίτανε! — επέμενε ο λαγος, κάνοντας ακόμα το παλικάρι. Μα αμέσος έπεσε το ιθιό-του κε μελανχόλικε.

Θιμήθικε, πός έτρεχε απ' το ένα το άκρο στο άλλο, πως ελολιφα μερόνιχτα, χωρις να τρώγι, έτρεμε στιν κυφάλα τον δέντρον· πως μια φορα, γλιτόνοντας απο κακο θειριο, έπεσε στα χέρια κάπιου μυζίκου. Κατα καλί τυ τίχι ίτανε μεγάλι νιστία κε ο μυζίκος τον αφίκε. Θιμήθικε τις αγαπι-μένες-του λόγανεσ, με τις σπιες τόσα λαγυδάκια έφερε στον κόζμο, κε πως με χαρια δεν πρόχανε να ζει ίσιχι ζοι.

Κε θυρόμενος ολιένα κε σιγα επαναλάμβανε:

— Αχ, να μπόρσα να ζει! Αχ, να μπορσα λιγο ακόμα να ζει!

Κε ι αλεπου, σ' αφιο το διάστημα, το ετίμαζε πραγματικά εφχάριστη έκπληξι.

— Άκουσε, πρόστιχο λαγουδάκι, — έλεγε, — τί λογισ κειλόφρομα σκέφτικα για σένα. Θα πάγο τέσαρες σάζνες μπροστα, θα κάτσο με τι ράχι προς το μέρος-σου κε πέντε ολόκληρα λεπτα δε θα σε κιτάκσο, ελεινε. Κε σε, προσπάθισε στο διάστημα αφτο, να τρέχεις απο κοντά μυ έτσι, πυ να με σε πιάσο. Κατόρθωσες κε γλίστρισες — κέρδισες· δεν κατόρθω- σε: — ι απόφασι για σένα ίνε πια έτιμι.

— Αχ, θιόλα, πό να το κατορθόσο!

— Ιλίθιε! κι αν δεν γλιστρίσεις ακόμα, κάμποσα λεπτα θα κερδίσεις. Θα καταπιασθεις με δυλια, θα προσπαθίσεις να τα καταφέρεις, κε τον πόνο-σου θα κσεχάσεις. Απαράλαχτα όπος ο στρατιότις στον πόλεμο: προσπαθι να τα καταféρι, προσπαθι να τα καταféρι— κε νά-σου, χάθηκε! Ο λαγος σκέφτικε, κσανασκε- ψτικε, κε στο τέλος συμφόνισε, πως καλι ήταν ι πρότασι τις αλεπους. Μια κε θα φαγοθις καλίτερο ίνε, ος ότυ θα εκπλι- ροθι ι καταδίκι-σου, να κάνεις κάπια δυλια, παρα να μι κάνεις τιποτε, περιμένοντας κυραστικα το θάνατό-σου. Κι ακριβος τετιος ίνε ο πραγματικος λαγουδίσιος θάνατος, να πιδας μ' όλι-σου τι δύναμι: τρέχισ μ'όλι τι δύναμι, κε για όλα τελιόνις σε στιγμα.

— Δεν καταλαβένις καθόλυ τί συ γίνετε, κε νά, κσα- φνικα σε κοματιάζυνε — σιλογιζότανε ο λαγος κε μηχανικα πρόσθεσε: — κε ίκος...

— Ε, άστα αφτα! — τον προειδοπίισε ι αλεπου, μαν- τέβοντας τι θαμπι ελπίδα, πυ τυ πέρασε απ'το μιαλο. — Κίριε, εβλόγικον, άρχισε!

Λέγοντας αφτα, πήγε τέσερες σάζνες μπροστα, αφυ νο- ρίτερα έβγαλε το λαγο να καθίσι με τι ράχι προς ένα πικνο- καταπικνο θαμνόνα, έτσι πυ καθόλυ να μι μπορέσι να φίγι προς τα πίσω, κε αν θα έτρεχε, να έτρεχε μονάχα απο κοντά-τις.

Κάθισε ἡ αλεπού καὶ ἄρχισε τὴ δουλιά-της, λες καὶ δὲν πρόσεχε καθόλου τὸ λαγὸ. Μὰ ὁ λαγὸς δὲν ἀμφέβαλε καθόλου, πὸς αὐτὴν αλεπού καὶ τέσσαρες σάζνες ἀκόμα πῆγανε πρὸς τὰ πῖσο, καὶ τότε ἀκόμα δὲ θὰ μπορούσε νὰ τις διαφίγει καὶ παρμικρὶ-τὺ κίνησι. Κάμποσες φορές ἀναπιδύσε πᾶνο στα πόδια, ἐρίχνε πᾶνο στὴ ράχι τ'αφτιά-τὺ· κάμποσες φορές μαζεβότανε σὲ χορὸ, μετὰ τὴν πρόθεσι νὰ κάνῃ τέτιο μεγάλο πίδιμα, χάρις στο ὁπῖο νὰ βρεθῇ διαμίας ἕκσο ἀπ'τὶ σφέρα τις καταδίοκσις. Μὰ τὸν ἔφερνε σὲ ἀπολίθοσι ἡ πεπίθισι, πὸς ἡ αλεπού καὶ μὴ βλέποντας, τὰ ἐβλεπε ὅλα. Ὅπως καὶ νᾶνε ἡ αλεπού ἔχε δίκαιο: ὁ λαγὸς πραγματικὰ βρῖκε τὴ λαγουδίσια-τὺ δουλιά, πὸς σὲ μεγάλο βαθμὸ λάφρινε τὰ βᾶσανά-τὺ.

Επιτέλους περάσανε τὰ πέντε λεπτά τις προθεζμίας, καὶ βρῖχανε τὸ λαγὸ ἀκίνητο στὴν πρότι-τὺ θέσι καὶ ολότελα βυθιζμένο στὴ μελέτι τις λαγουδίσιας-τὺ δουλίας.

— Τὸρα λιπὸν, ἔλα νὰ πέχουμε λαγε! — πρότινε ἡ αλεπού.

Ἀρχίσανε νὰ πέζουνα. Ὅς ἓνα τέταρτο τις ὅρας ἡ αλεπού ἔτρεχε γύρω ἀπ'τὸ λαγὸ: μὴ τὸ δανκάνι καὶ ετιμάζετε ὅλος διήλυ νὰ τὸ κόψει τὸ λεμὸ, μὴ πιδάι στὸ πλάγι καὶ σκέφτεται: δὲν τὸ σινχορο, ε; Μὰ καὶ αὐτοῖτανε γιὰ τὸ λαγὸ ἓνα ἴδος δουλίας, γιὰτι καὶ αὐτὸ δὲν ἀμινότανε στὴ χοῖτα, μὰ μολὰ-τάφτα σκεπαζότανε μετὰ τὰ πόδια, φρόιαζε...

Μὰ μέσα σ'ἓνα τέταρτο τις ὅρας τελιόσανε ὅλα. Ἀντὶ τὸ λαγὸ μίνανε μονάχα κομάτια πετσί καὶ τὰ φρόνιμά-τὸ λόγια: „σε κάθε θερὸ δινί-τὺ ζῖσι: στὸ λιοντάρι — λιονταρίσια, στὴν αλεπού — αλεπουδίσια, στὸ λαγὸ — λαγουδίσια.“

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΣ ΕΝΑΣ ΜΥΖΖΙΚΟΣ ΕΘΡΕΠΣΕ ΔΙΟ ΣΤΡΑΤΙΓΥΣ.

Ζύσανε, που λες, κάποτε διο στρατιγι. Κε επιδι κε ι διό-
τους ίτανε λαφρόμιαλι, νά γι'αφτο πολι γρίγορα με τι διατα-
γι τυ οκταποδο, κε με τι δικί-μου τι θέλisci βρεθίκανε σ'έ-
να ακατίχιτο νισι.

Ιπιρετύσαν ι στρατιγι σ'όλι-τους τι ζοι σε κάπια ρεγι-
στρατύρα¹, εκι γενιθίκανε, ανατραφίκανε κε σιγεράσανε, επο-
μένος τίποτε δεν καταλάβεναν. Μάλιστα κε λέκσις άλεις δεν
κσέρανε, εκσον: „δεχθίτε τιν διαβεδέοσιν για τιν πλήρι-μου
εκτίμισιν κε αφοσίοσιν“.

Καταργίσανε τι ρεγιστρατύρα, γιατι δε χριαζότανε πια
κε απολίσανε τυς στρατιγυς. Μένοντας δίχος θέσι, ενκαταστα-
θίκανε στο Πετερμπουργ, στο δρόμο Ποντγιατσέφσκαγια, σε
διάφορες κατικίες· ίχε ο καθένας τι μαγέρισά-τυ κε πέρνανε
σίντακσι. Μα νά-συ κσάφνυ βρεθίκανε σε ακατίχιτο νισι, κσι-
πνίσανε κε θλέπυν: κ'ι διό-τους πλαγιάζυνε κάτω απο ένα πά-
πλομα. Ενοίτε, σтин αρχι δεν καταλάθανε τίποτε κε αρχίσανε
να κυθιντιάζυνε, σάμπος τίποτε δεν σινέδιχε.

— Παράκσено, όνιρο ίδα απόπσε, εκσυχότατε, — ίπε
ο ένας απ'τυς στρατιγυς, — μου φάνικε, σάμπος να ζο σε
ακατίχιτο νισι...

¹ Ρεγιστратера — το τρίμα, όπου σιμίωνον τα κερχόμενα κε εκερχόμενα
εγγράφα.

Ίκε κε κσαφνικα πίδικει! Ήίδικε κι ο άλος ο στρατιγος.
— Θιδέ-μολ μα τι ίνε αφτο! πό θρισκόμαστε!—κιδόκα-
νε κε ι διό-τος με μια φονι.

Κι αρχίζανε να πσιλαφόνε ο ένας τον άλο, εάμπος το
κάζο αφτο να τυς σινέβικε όχι στα κσίπνια-τους μα στον ίπνο-
τους. Μα όσο κι αν κοπιάζανε να θεθεόςυνε τον εαφτό τυς, πως
όλο αφτο δεν ίνε τίποτε άλο παρα όνιρο, ανανκαστίχανε στα
τελεφτέα να καταπιστόνε για τι θλιβερι πραγματικότιτα.

Μπροστά-τους απ' τι μια μερια κσαπλονότανε ι θάλασα,
απ' τιν άλι μερια θρισκότανε ένα μικρο κομάτι γις, πίσο απ'
το οπίο απλονότανε ι ίδια ατέλιοτι θάλασα. Εκλαψαν ι στρα-
τιγι πρότι φορα τόρα ίστερα απ' το κλίσιμο τις ρεγιστρατόρας.

Αρχίζανε να κιτάζυν ο ένας τον άλο κε ιδαν, πως
ίνε με τα νιχτικά-τους, κε στο λεμό-τους κρέμετε απο ένα
παράσιμο.

— Καλα θα ίτανε τόρα να πάρουμε απο ένα καφεδάκι!
— ίπε ο ένας ο στρατιγος, μα θιμιθικε το κάζο πυ τυς σινέ-
δικε, κε έκλαψε για δέφτερι φορα.

— Μα τί θα κάνουμε επιτέλους; — κσαχολύθικε κλέοντα:
— άραγε αν θα γράραμε έκθεσι, πιά οφέλια μπορούσαμε να
περιμέναμε;

— Νά τι, — απάντικε ο άλος ο στρατιγος. — Πιγένεστε
εις, εκσοχότατε, προς τιν ανατολι, κ' εγο προς τι δίδι κε το
βράδι κσανα ανταμονόμαστε ε' αφτο το μέρος· ίσος κάτι-τι
να θρόμα.

Αρχίζανε να γιρέδυνε, πό ίνε ι ανατολι κε πό ι δίδι.
Θιμιθίζανε πως ο τριμητάρχις μια μέρα ίπει „αν θελίς να
βρις τιν ανατολι, στάτυ με τα μάτια στο βορα κε στο δεκεί-
σο το χέρι θα έχικε το ζιτόμενο“. Αρχίζανε να ζιτάνε το
θερα, σταθίκανε κε έτσι κε αλιος, δοκιμάζανε όλα τα σμιά
τυ ορίζοντα, μα μια κι όλι-τος τι ζοι ικιρετίσανε επι ρεγιστρα-
τόρι, γι' αφτο κε τίποτε δε θρίκανε.

— Νά λιπον, εκσοχότατε: πιγέnete εις δεκσια κ' εγο
αριστερα — έτσι-δα θάνε καλίτερα! — ίπε ο ένας ο στρατιγος,
ο οπίος εκσον απ' τι ρεγιστρατόρα ιπιρέτισε ακόμα κε στι σχο-
λι τον στρατιοτικον δάσχαλος τις καλιγραφίας κε επομένος
ίτανε πιο γνωστικός.

Αμ' έπος, αμ' έργον. Πίγε ο ένας ο στρατιγος στα
δεκσια κε βλέπει — φιτρώνυνε δέντρα κε πάνο στα δέντρα κάθε
ίδου καρπι. Θέλι ο στρατιγος να κόψει έστο κ' ένα μίλο, μα
όλα κρέμοντε τόσο απσιλα, πυ ίνε ανάνχι να εξαρφαλό.ι στο
δέντρο. Δοκίμασε ν' ανεβι, τίποτε δεν κατόρθωσε, μονάχα το
πυκάμισό-του κιάςχιζε. Εφτασε ο στρατιγος ε' ένα ριάκι, βλέπει
τα ψάρια εκι, εάμπας στον κίπο στι Φοντάνκα, μπόλικά.

— Ε κε τέτια ψάρια να ίχαμε στιν Ποντγιατσέςφχα-
για! — εκέφτικε ο στρατιγος κι απ' τιν όρεκει μάλιστα το αλα-
κσε ι όπισι.

Μπίκε ο στρατιγος στο δάσος — εκι ι λιβχδοπέρδικες
τετερίζυν, ι κσιλοπετινι λαλύνε, ι λαγι τρέχυν.

— Θεέ-μυ! φαγια! κε φαγια! — ίπε ο στρατιγος, εσθι-
νόμενος προς αρχίζυν να τυ έρχοντε αναγύλες.

Τί να κάνι, ανανκάστηκε να γιρίσι πίσο στο προσδιορι-
ζμένο μέρος με άδια τα χέρια. Όταν ίρθε, ο άλος ο στρα-
τιγος τον περίμενε πια.

— Τί λιπον, εκσοχότατε, κινιγίσατε τίποτε!

— Νά, θρίκα ένα παλιο αριθμο τις εφημερίδας «Μο-
σχόφσνιε βέντομοστι» κε τίποτε παραπάνο!

Πέσανε κσανα να κιμιθουν ι στρατιγι, μα δεν μπορούε
να κιμιθύνε νιστικι. Μια τος ανισιχι ι εκέπει, πός γι' αφτος
θα πάρι τι είντακσί-τος, μια θιμόντε τος καρπος πυ ίδανε
τιν ιμέρι, τα ψάρια, τις λιβαδοπέρδικες, τος κσιλοπετινας,
τος λαγος.

— Πός μπορούε να εκεφτι, εκσοχότατε, προς ι τροφι
το ανθρώπου, στιν προϊταρχική τις μορφι, πετάι, καλιμπάι κε
μεγαλόκι πάνο στα δέντρα: — ίπε ο ένας ο στρατιγος.

— Νε, — αποκρίθηκε ο άλος ο στρατιγος: — για να πω την αλήθεια, κ' εγώ ος τόρ'α σχεφτόμ'υνα, πως ι φραντζήλες φιτρώ'ουν απ'αράλαχτα τέτιες, όπως μας τις προσφέρ'ουνε το προί με τον καφε!

— Οστε, αν λόγ'ο χάρι, κάποιος θέλι να φάγ'ι περδ'ι'κι, πρέπ'ι πρότι φορα να το πιάσ'ι, να το σκοτόσ'ι, να το μαδί-σ'ι, να το τσιγαρίσ'ι... Μα, πός να τα κάν'ι όλα αφτα;

— Πός να τα κάν'ι όλα αφτα; — σαν ιχ'ο, επανάλαβε ο άλος στρατιγος.

Σιοπίσανε κε προσπαθίσανε να χιμιθ'ουνε μα ι πίνα απο-φασιστικα έδιοχ'νε τον ίπνο. Περν'υσαν ολοένα μπροστα απ' τα μάτια-τους πέρδ'ι'κες, κύρ'κι, γυρυνόπυλα, ζυμερα, λίγ'ο κο-κιν'οπα με ανκυράχ'ια κε σαλάτα.

— Τόρ'α, μ'υ φένετε, πως μπερύσα να φάγ'ο κι αφτο το ιπόδιμά μ'υ! — ίπε ο ένας ο στρατιγος.

— Καλα ίνε κε τα γάντ'ια, προπάντον όταν τάχ'ι καν'ις πολιν κερ'ο φορεμένα! — αναστέναχ'ε ο άλος στρατιγος.

Αχσαφ'να ι διο στρατιγ'ι κιτάχ'σανε ο ένας τον άλο· στα μάτια-τους έλαμπε διζ'ιονι¹ φωτια, τα δόντ'ια-τους χτιπ'ύσαν, απ' τα στίθ'ια-τους πετιότανε ιπόκοφο μόν'κριζμα. Αρχ'ισαν αργα-αργα να ζέρ'νοντε ο ένας κοντα στον άλο, κε σε μια σ'τιγμ'ι τα μάτια-τους γεμίσανε λ'ισα. Πεταχτίχανε κομάτ'ια, ακ'ύστ'ιχαν κραβ'γες κε στεναγμ'ι· ο στρατιγος, π'υ ίτανε δ'α'σκα-λος τις καλιγραφ'ίας, άρπαχ'ε το παράσιμο απ' το σ'ιντροφό-το κε το κατάπ'ιε αμέσ'ος. Μα, το έμα π'υ άρχ'ικε να τρέχ'ι-σαν να τ'υς έφ'ερε στα λογικά-τους.

— Ο θεος μαζί-μας! — ίπαν κ' ι διό-τους διαμ'ιας: — εμ'ις-δα έτσι μπερ'όμε να φάμε ο ένας τον άλο!

— Κε πός πέσαμε εδο! π'ιός ίταν ο καχ'όργ'ος εχ'ίνος, π'υ μας έπ'εκεσε τέτιο πεγν'ίδ'ι!

¹ Διζ'ιονος — εχ'ίνος π'υ π'ραγκ'έλι καλα.

— Πρέπι, ελχμπρότατε, ν' αρχίζουμε κάπια κοβέντα για να παράσι ο κερσ, γιατί αλιος θα φτάσι το πράμα σε φρονιχο! — έπε ο ένας ο στρατιγος.

— Αρχίστε, — απάντισε ο άλλος.

— Έτσι, λ.χ., πός νομίζετε, γιατί ο ήλιος πρότι φορά ανατέλι κε έστερα θασιλέβι, κε δε γίνετε το αντίθετο;

— Παράκρενος πυ έστε, εκσοχότατε! μα κε ρικ πρότι φορά ρικόνεστε, πάτε στο ντεπαρταμέντο, γράφετε εκι, κε έστερα πλαγιάζετε!

— Μα γιατί να μι επιτραπι τέτια μετάθεσι: πρότι φορά να πέσο να κιμιθο, να δο διάφορα όνιρα, κε έστερα να ρικοθο;

— Χμ... μάλιστα... Κ' εγώ, τ' ομολογο, όταν ικιρετύ-σα στο ντεπαρταμέντο, πάντοτε έτσι ρικεφτόμυνα; νά προι τόρα, θα γίνι έστερα ιμέρα, θα προσφέρουν έστερα το δίπνο, κε κερσ πια για ίπνο!

Μα ι ιπενθίμιζι για το δίπνο έριχε κε τος διο σε κα-τίφια κε διάκοψε τιν ομιλία, σтин αρχί-τις.

— Αχουσα απο ένα γιατρο, πος ο άνθρωπος πολιν κερσ μπορι να τρέφετε με το ίδιο-το ζομι, — αρχίκε κσανα ο ένας στρατιγος.

— Πός έτσι;

— Νά έτσι. Τάχατες τα ζομια του ανθρώπου παράγουν άλλα ζομια, εκίνα πάλι παράγουν ακόμα ζομια, κε ότο καθε-κεις, ος ότω, επιτέλος, δε σταματίσουν ολότελα τα ζομια...

— Κε τότε τί;

— Τότε χριάζετε να πάρι κάπια τροφι...

— Τφο!

Με λίγα λόγια, όποις κι αν αρχίζανε τιν κοβέντα ι στρατιγι, πάντοτε κατέλιγε αφι στο να τος ιπενθίμιζι για το φαγι, κε αφτο ακόμα περισότερο κεντύσε τιν όρεκί-τος. Αποφασίζανε: να πάψουνε ι κοβέντες, κε με απλιετία θαλθί-

χανε να διαβάσουν ένα αριθμό τις εφημερίδας „Μοσκόφικα Βέντομοστι“, που βρέθηκε κάπου εκεί.

„Χτες, — διάβαζε με σιγχιζμένη φωνή ο ένας απ' τους στρατιγούς, — στο έντιμο αρχίγιο τις αρχέας-μας προτέβηκε δόθηκε πολιτελέστατο γέβμα. Εκεί ήτανε „ι χρισι στερλιάδα του Σιέκσνα“ και ο τρόφιμος τον δασον του Καφκάου — ο φασιανός, και τα τόσο σπάνια, κατα το Φλεβάρη, στα βόρια-μας μέρη, φράουλα...“

— Τφυ, θεέ-μου! Μα μίπος, εκσοχότατε, δεν μπορείτε να βρείτε άλλο αντικείμενο; — φόνακσε με απελπισία ο άλλος στρατιγός και, πέρνοντας απ' το σίντροφόν-του την εφημερίδα, διάβασε τα ακόλουθα:

„Απ' την Τύλα γράφουν: χτες, εκς ετίας που πιάστηκε στον ποταμό Υπ οσέτρα (κσιρίχι) — γεγονός, που δεν θυμούνται και η παλαιά ακόμα κάρικι, μάλιστα, που στο ψάρι αφτο αναγνορίζανε τον πρίσταβο Β. — δόθηκε στην εδο λέςχι φεστιβαλ¹. Τον ένοχο τις γιορτίς τον φέρανε πάνο σε πελόριο κσιλίνο πιάτο, περιτριγυρισμένο με ανκυράκια και με ένα μάτσο πρασινάδες στο στόμα-του. Ο γιατρός Π., που ήτανε την ημέρα εκείνη επιστάτης προεστος, επιτιρούσε με μεγάλη προσοχή, για να πάρουν όλι η μουσαφίριδες απο ένα κομάτι. Η σάλτσα ήτανε πικιλόμορφη και θαδμάσια...“

— Σιγνόμιν, εκσοχότατε, και εις, όπως φέγετε, δεν έστε πολί προσεχτικός στην εκλογή τις ανάγνωσις, — τον διακοπσε ο πρώτος στρατιγός και, πέρνοντας την εφημερίδα, διαβασε:

„Απ' τι Βιάτχα γράφουν: ένας απ' τους εδω παλαιός κάρτικος εφέβρε τον ακόλυθο τρόπο προετιμασίας τις κσαρόεσπας: αφυ πήρε ζοντανο ψάρι, πρότα-πρότα το κοπάνισε καλά και όταν απ' τον πόνο μεγάλωσε το ριχόντι-του...“

Η στρατιγί έγिरαν τα κεφάλια. Όπου, κι αν ρίχναγε τι

¹ Φεστιβαλ — γιορτή.

ματιά-τους, όλα μαρτυρούσανε για το φαγι. Τους επιθυλούσαν
ι ιδίες-τους ι σχέσεις, γιατί όσο κι αν προσπαθούσανε να διό-
κουνε τις παραστάσεις για τα μπιφστερία, ι παραστάσεις με βίεο
τρόπο κανίγανε μόνες-τους δρόμο.

Ακασφνα μια έμπνευσι φότισε το στρατιγο, που ίτανε
δάσκαλος τις καλιγραφίας...

— Πός σας φένετε, εκσοχότατε, — ίπε χαρόμενα: —
αν βρίσκαμε μυζζίκο;

— Διλαδι, πως... μυζζίκο;

— Μάλιστα, απλο μυζζίκο... έτσι όπος ρινιθιζμένα ίνε
ι μυζζίχι! Αφτος λιπον αμέσος κε φραντζολάκια θα μας πρόσ-
φερε, κε πέρδικες θα έπιανε, κε ψάρια!

— Χμ... μυζζίκο... μα απο πύ να πάρουμε τέτιο μυ-
ζζίκο, αφυ δεν ιπάρχι;

— Πός δεν ιπάρχι μυζζίκος — μυζζίκος παντυ ιπάρχι,
φτάνι μονάχα να ζιτίσουμε να τονε θρύμει! Χορις άλλο θα
κρίφτικε κάπου, αποφέβγι ιι δουλια!

Ι σχέψι αφτι τόσο ενθάρινε τους στρατιγους, που πιδίσανε
με μιας πάνο κε ριχτίκανε να ζιτίσουνε το μυζζίκο.

Πολιν κερσ πλανιθίκανε στο νικι χορις καμια επιτιχία,
μα, επιτέλως, τους οδήγισε στα ίχνι τυ μυζζίκου ι δυνατι μιρυ-
δια τυ αχιρόπσομου κε τις κεινις πριβιας. Κάτο απο ένα δέν-
τρο, με τιν χιλια προς τα πάνο κε τι γραθια προσκέφαλο, κι-
μότανε ένας πελόριος μυζζίκος, που με τι μεγαλίτερι αδιαν-
τροπια απόφεβγε τι δουλια. Ι αγανάχτικι τον στρατιγον δεν
ίχε όριο.

— Κιμάσε, τεμπέλι! — τυ επετιθίκανε χ' ι διό-τους: —
ρίκος δεν έχις ακύσι, πως διο στρατιγι εδο πέρα, νά διο
μερόνιχτα πεθέινυν απ' τιν πίνα! εμπρος στι δουλια, εφτις!

Σκοθικε ο μυζζίκος: θλέπι, αφστιρι ίνε ι στρατιγι. Θέ-
λικε να το στριψει, μα εχίνι σαν γάντσι πιάσανε απάνο-τυ.

Κε άρχικε τι δουλια.

Σκαρφάλωσε στο πρώτο δέντρο κε έκοψε για τος στρατιγος ανα μια δεκάδα απ' τα πιο όριμα μίλα, κε για τον εαυτό-του πήρε ένα κεινο. Ιστερα άρχισε να σκάδι τι γι κε έβγαλε απο κι πατάτες· έπιτα πήρε διο κομάτια κσίλυ, έτριψε το ένα με το άλλο κε έκανε φατια. Ιστερα έκανε θιλια με τα μαλιά-του κε έπιχε πεστριφάκι. Στο τέλος άναψε φατια κε έπαρε τόσο πολιπίκιλα φαγια, πυ ακόμα κε απ' το μεγάλο τον στρατιγον πέρασε ι σκέπει: ακσίζι άραγε να δόσουνε στο χαραμοφάγι ένα κοματάκι.

Κιτάζανε ι στρατιγι τις προσπάθειε αφτες το μυζζίκυ κε ι καρδιέ-τους σικρτύσαν έφθιμα. Κσεχάζανε πια, πως χτες παρ' ελίγο να πεθάνουν απ' την πίνια κε σκεφτόντανε: „νά λιπον, πόσο καλο ίνε να ίσε στρατιγος, δε χάνεσε πυθινα!“

— Ιστε εφχαριστιμένι, κίρι στρατιγι; — αρότισε εν το μετακει ο μυζζίκος, ο τερμπέλις.

— Εφχαριστιμένι, καλε φίλε, βλέπουμε το ζίλο σου! — απαντίσανε ι στρατιγι.

— Αναπάπυ, φιλαράκο, πλέκσε μονάχα ένα σχινάκι κε ίστερα.

Ο μυζζίκος αμέσο: μάζεψε άγριο κανάδι, το μύσκεψε στο νερο, το κοπάνισε, το ζύμικσε κε κατα το βράδι το σχινάκι ίταν έτιμο. Με το σχινι αφτο ι στρατιγι δέσανε το μυζζικό στο δέντρο, για να μι φίγι, κε ι ίδιι πέσανε να κιμιθόνε.

Πέρασε μια μέρα, πέρασε άλι· ο μυζζίκος έγινε σε τόσο βαθμο επιτίδιος, πυ άρχισε να πρέκ ζόπη κε μέκ στις φύχτες-του ακόμα. Γένικαν ι στρατιγί-μας έφθιμι, χορτάπι, άσπρι. Αρχίζανε να λένε, πως νά, αφτι εδο πέρα ζόνε, έχοντας όλα έτιμα, κε εν το μετακει στο Πετερμπουργ ι σιντάκις-τους ολοένα κε επισορέδοντε.

— Μα πός νομίζετε, εκσυχότατε, ίτανε προχματικος ο πέργος το Βαβελ ίτε αφτο ίνε μονάχα αλιγορία; — έτιχε να ροτίκι ο ένας στρατιγος τον άλλο, ει πυ προγεβματίζανε.

— Νομίζω, εκσοχότατε, πως πραγματικός είναι, γιατί αλιος, πός μπορεί να εκσιγίθι, πός στον κόσμo υπάρχουνε διάφορες γλώσσες;

— Οστε κι ο κατακλιζμος ήτανε;

— Κι ο κατακλιζμος ήτανε, γιατί αλιος πός μπορεί να εκσιγίθι ι έπαρκει τον προκατακλιζμιένον θεριον! Μάλιστα, πού εστιν εφιμερίδα „Μεσκόφσκιε Βέντομοστι“ αφίγυντε...

— Κε δε διαβάζουμε τι „Μεσκόφσκιε Βέντομοστι“;

Βάζουν τον αριθμο τις εφιμερίδας, κάθοντε απο κάτω απ' τι σκιά, διαβάζουν απ' την αρχι ος το τέλος, πως φάγανε εστι Μόσχα, πός φάγανε εστιν Τύλα, πός φάγανε εστιν Πένζα, πός φάγανε εστι Ριαζαν — κε καμια αναγύλα δεν τους έρχετα!

Πέρασε πολισ κερως ίτε λίγος, δεν ίνε γνωστο, μα ι στρατιγι στενεχοριθικαν. Ολσένα κε πιο σιχνα αρχίκανε να θυμώντε τις μαγέριες που αφίκανε εστο Πετερμπουργ κε εστα κριφα μάλιστα κλέανε.

— Τί γίνετε τόρα εστιν Ποντγιατσέφσκαγια, εκσοχότατε; — αρωτύσε ο ένας στρατιγος τον άλλο.

— Μιν τ' αναφέρετε, εκσοχότατε! ι καρδιά-μου κοματιάζεστε! απάντισε ο άλλος ο στρατιγος.

— Καλα τα περνύμε εδο, καλα — λόγος δεν μπορεί να γίνει! μα μολατάφτα, κσέριτε, δεν ίνε εσσο το κριάρι νάνε δίχος πριβατίνες! κε τι στολι λιπάτε κανέναν!

— Κε πόςο τι λιπάτε! προπάντον όταν κιτάζις την τέταρτι τάκει, όλι σε μια φορεσια — το κεφάλι-του ζαλίζετε!

Κι αρχίκανε να θιάζουνε το μουζζίκου να τους φέρι να κε καλα εστιν Ποντγιατσέφσκαγια! Κε τί νομίζετε! αποδixτικε, πός ο μουζζίκος κσέρι κε την Ποντγιατσέφσκαγια, πός ιταν εκι, μέλι-μπιρα ίπιε, απ' τα χίλια-του έτρεχε, μα εστο στόμα-του δεν έπεσε!

— Κ' εμεις-δα ίμαστε στρατιγι απ' την Ποντγιατσέφσκαγια! — ίπανε με χαρα ι στρατιγι.

— Βαί πέρα θι ιδίτε: κρέμετε άνθρωπος απ' έχσο απ' το σπιτι, μέσα σε κιβώτιο που βαστιέτε με σχινι, θάφι με μπογια τον τίχο, ίτε σαν μίχι πάχι πάνο στι στέγι — αφτος ο άνθρωπος ίμε εγώ ο ίδιος! — απάντισε ο μυζζίκος.

Κε άρχισε ο μυζζίκος κε τα αδίνατα δινάτα να χάνι, να εφχαριστισι τος στρατιγός-του, έτσι που να τυ χαριστύνε τυ τεμπέλι κε να μι αποστρέφοντε το μυζζίκικό-τυ κόπο! Κε έφκιασε κάτι σαν καράδι, ανχίο τέτιο, με το οπίο θα μπορούσε να διασχίσι θάλασσες κε οκεανους κε να φτάσι ος αφτι τιν Ποντγιατσέσκαγια.

— Κίτα καλα, κανάλια, να μι μας πνίκσις! — ίπαν ι στρατιγι, όταν ιδανε το караβάκι που σάλεβε πάνο στα κίματα.

Ας ίστε ίσιχι, κίρι στρατιγι, δεν ίνε ι πρότι φορα! — απάντισε ο μυζζίκος κε άρχισε να ετιμάζετε για τιν αναχόρισι.

Μάζεψε ο μυζζίκος κίενια μαλαια πύπυλα κε έστρωσε μ' αφτα τον πιθμένα τις διαρκύλας. Εβαλε ίστερα εκι τος στρατιγους, στοβροκοπήθηκε κι απέπλεψε. Πόσο τρομάκιανε ι στρατιγι στο δρόμο απ' τις μπόρες κε απ' τος διάφορους άνεμος, πόσο θρίσανε το μυζζίκο για τιν τεμπελιά τυ — ύτε με κοντίλι μπορι να γραφι, ύτε με λόγια να λεχτι. Κε ο μυζζίκος ολοένα κοπιλατι κε κοπιλατι, κε τρέφι τος στρατιγους με θρίσες.

Νά επιτέλους κε ι μάνα-Νέβρα, να κε το κσακυζμένο κανάλι Κατερίνσκι, νά κε ι μεγάλη Ποντγιατσέφσκαγια! Κονί-σανε ι μαγέρικες τα χέρια σαν ιδανε τος στρατιγους — χορτάτος, αρράτος κε έφθιμος. Ιπιαν ι στρατιγι καφε, φάγανε αρράτες φραντζόλες κε φορέσανε τις στολές-τους. Πίγανε στο κρατικό ταμίο κε πόσα χρήματα τριγίσανε εκι — αφτο με λόγια δε λέγετε κε με πένα δε γραφετε!

Μα κε το μυζζίκο δεν τον κσεχάσανε: τυ στίλανε ένα πιτιράκι ρακι κε μια πανιάρρα αιμένια: γλέντα, μυζζίκε!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το κριάρι πν δε θυμάτε	Σελ.	3
Ο γνωστικός λαγος.	Σελ.	11
Ιστορία για το, πός ένας μυζζίκος έθρε- πσε δύο στρατιγυς.	Σελ.	21

Переводчик: **И. НАНОНИДИ**

Ответ. редактор **А. ПРИНОС**

Техред. **Г. МИЛИДИ**

Сдано в набор 3-VI—1935 г. Подпис. в печ 19-VI—1935 г.

Издание № 172

Уполкрайлит М—01540

Формат бумаги 125x176/16

Объем 2 печ. л.

Тираж 2090

Знаков в 1 печ. л. 33,184

Заказ № 984

Типография и перепл. „Коммунистис“. Ростов н-Д. 1935

Ц. 1935г.

Ант № 108

Тираж 40 эк.
Цена 40 эк.

47428

D8
865-2

На греческом языке

М. Е. САЛТЫКОВ (ЩЕДРИН)

Сказки

СКЛАД ИЗДАНИЯ
Московская 53, Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР